

De nære ting . . .

Vi reiser nordover, vi reiser sydover, vi bestiger de høye fjell. Vi vasser omkring i inntrykk som trenger på, men hvor mange av dem får plass i vår sjel? Mister vi evnen til å gle oss over de små og nære ting utenfor vår egen stuedør? Vi tror vi må langt av sted for å oppleve noe vakkert, noe nytt, noe enestående.

Med vanføre fra Trøndelag Vanføreheim på Munkvoll som passasjerer forlot vi i høst Byåsen en tåket søndagsmorgen med kurs for Hessjøen i Ålen. Dagen tegnet i begynnelsen ikke bra, men hva gjorde det. Bilen var lastet med ukelang forventning på hva en slik utfartsdag kunne bringe. Det var mennesker ferdige til å motta inntrykk, til å gledes ved det som var vakkert på veien og i naturen omkring. Alt måtte tas med. Vi passerte Heimdal og Klett, — Melhus kirke tegnet i vakker stein mot en himmel som vi ante ville bli blå utpå dagen. Det var nære ting i rask rekkefølge, sett med øyne som ikke var sløvet. En bjørk på en bakke-topp med slik en merkelig rødgul farge. Hvilken vakker fesong på det treet! En foss oppe i dalen hvor vi ville kune se laksen hoppe om sola hadde vært fremme. Den var verd å stoppe for. Beskuet den først fra den ene siden av bilen, snudde så kjøretøyet og så fra den andre siden. Alle måtte få nyte synet av denne vakre lille fossen. Både de som kunne snu på hodet og de som hadde vanskeligheter med det. Fossefallet var ikke høyt. En har sett større fosser med buldrende vann, men aldri en som var så spill levende som denne. Et ektepar som rastet ved veikanten kom også og kikket på

dette merkelige under. Men deres øyne var mett fra før og så ikke det vi så. —

Da veien tok av til Hessdalen var det en stemme med forventning som sa at nå begynner det virkelige eventyret. En av våre passasjerer hadde trådt sine barnesko her oppe, og hun hadde nok fortalt de andre om sine barndoms fjell. Om gården Grøtådal som vi skimtet taket på i 800 m høyde. Fjellgården hun forlot i tidlige morgentimer til fots for å nå skolen. Milelange veier, slitsomme dager til bygds for å handle, ensomme vandringer på bærturer i fjellet. Nå kom hun tilbake for å oppleve dette fra en rullestol. Kjenninger langs veien, — han Ola, han Per, og noen som var vanskelig å kjenne igjen. —

Sammen med sola og godværet nådde vi «Kvila», vannføre-hytta ved Hessjøen, vakkert beliggende nede ved vannet. Kvite bjørkestammer lyst i sola, stod og tok seg ekstra godt ut for dagens gjester. Den prektige verandaen på hytta ble første parkett for gjestene og naturen omkring et sceneri vi aldri så maken til. Det kunne ikke nektes at en kald sno kunne gjøre gikta ekstra stri i uka som kom, men la gå med det! La oss nyte fjellet mens vi er her, se på guttene som forsøker fiskestanga, høre bjellelåt fra setrene omkring, lytte etter susen fra skogen. — Senere lystig knitring av bjørkeved på peisen og muntert prat omkring. Samtale om sæterliv, om gammeldags sæterstell, om turister før og nå. Hyggelig å møtes med venner fra Ålen. Noe nytt å tenke på i dagene som kommer. Noe å tenke på for enhver som strever omkring for å se de store begivenheter, helst så langt unna som mulig. Vi opplevde skjønnheten og gleden ved de små og nære ting. — — —

Syngende kjørte vi hjemover, tindrende glade og fornøyde rullet våre venner inn i Heimen på Munkvoll i mørke kvelden. Fulle av inntrykk som aldri blir glemt. Og vi, — ja vi hadde lært en lekse fra livet selv.